

volaného soudu býti dlužníkovu jmění nebo předmět rozepře v čase podání žaloby. Důkaz o tom náleží žalobci. V souzeném sporu nebylo prvním soudem po důkazním řízení prokázáno, že tvrzená pohledávka v době podání žaloby byla po právu, ana byla nejen žalovanou, nýbrž i poddlužnicí popřena, neboť není tu důvodu předpokládati jsoucnost tvrzené pohledávky v době podání žaloby. Pohledávka, která byla popřena i oprávněným dlužníkem, není předmětem jmění podle § 99 j. n. Šlo by příliš daleko, tvrditi, nebyly-li nabídnuté důkazy, že se žalovaná vzdala svého nároku za tím účelem, by zmařila odůvodnění místní příslušnosti. Žalovaná prohlásila již při prvním jednání jasně a zřetelně odpovídajíc na žalobu, že ani v době podání žaloby ani v nynější době nemá žalovaná u firmy F. a M. nic k dobru, a toto tvrzení nebylo důkazním řízením vyvráceno, naopak bylo svědectvím prokuristy Josefa M-a potvrzeno. Předpokladu sudiště podle § 99 j. n. tu není a námitka místní nepříslušnosti soudu jest odůvodněna.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

### D ů v o d y:

Napadené rozhodnutí odpovídá věci a zákonu a odkazuje se stěžovatel na odůvodnění rekursního soudu, k němuž se připojuje jen toto: § 99 j. n. předpokládá, že v obvodu dovolaného soudu jest jmění žalované strany, a náleží proto žalobci, by, chce-li založiti sudiště na tomto zákonném předpisu, tuto náležitost dostatečně dokázal, popírá-li žalovaná strana předpoklad tohoto sudiště. Z toho, že věřitel popírá pohledávku, neplynulo by ovšem ještě, že nemá pohledávku, neboť nerozhoduje o tom, zda má někdo za druhým pohledávku, jen vůle věřitelova. Pro posouzení, zda vzešla pohledávka a zda přísluší někomu proti druhému, jest rozhodným, zda mezi stranami došlo na základě určitých právních skutečností k dlužnímu poměru a zda tento dlužní poměr tu byl v době podání žaloby, či zda pominul skutečnostmi nárok zrušujícími. Jest nutno, by byly uplatňovány okolnosti, které odůvodňují předpoklad, že mezi žalovanou stranou a třetí stranou jsou skutečnosti, které by mohly opodstatňovati tvrzenou pohledávku. Jestliže tedy rekursní soud na základě toho, že nejen žalovaná strana popírá tvrzenou pohledávku, nýbrž i zástupce firmy F. a M. jako svědek udal a blíže vysvětlil, proč firma nedluhuje tvrzenou pohledávku, dospěl k správnému názoru, že pro tvrzenou pohledávku žalované strany není dostatečného důkazu a vyhověl námitce místní nepříslušnosti dovolaného soudu a žalobu odmítl, učinil tak právem.

### Čís. 9233.

**Do usnesení vrchního soudu, jímž byla žádost kandidáta advokacie o výkon zkoušky v jazyku německém zamítnuta proto, že kandidát jest národností maďarské, jest nepřipustným rekurs na Nejvyšší soud.**

(Rozh. ze dne 4. října 1929, R I 676/29.)

V r c h n í s o u d v P r a z e zamítl žádost kandidáta advokacie o připuštění k advokátní zkoušce u vrchního soudu v Praze v jazyku německém, ježto žadatel jest příslušníkem maďarské národnosti.

N e j v y š š í s o u d odmítl stížnost.

### D ů v o d y:

Vrchní soud v Praze, vyřizuje žádost advokátního koncipienta Dr. Karla R-a o připuštění k advokátní zkoušce u vrchního soudu v Praze v jazyku německém, praví ve svém usnesení ze dne 16. července 1929. že jeho žádosti nelze vyhověti, poněvadž žadatel jest příslušníkem maďarské národnosti, nač usuzuje z předložené dovolenky čs. doplňovacího okresního velitelství v Užhorodě ze dne 1. října 1919, a není tudíž oprávněn konati zkoušku v jazyku německém. Své rozhodnutí opírá o § 2 druhý odstavec jazykového zákona a čl. 18 písm. c) jazykového nařízení ze dne 3. února 1926, čís. 17 sb. z. a n. Usnesením vrchního soudu v Praze nebyla tedy žádost stěžovatelova o připuštění k advokátní zkoušce zamítnuta z důvodů věcných, t. j. že by tu nebylo podmínek pro připuštění ke zkoušce, nýbrž odůvodněn pouze nárok na výkon zkoušky v jazyku německém. Tímto nepřiznáním požadované jazykové výsady pokládá se žadatel za stížen. Jde tu tedy jedině o spor o užití jazyka, jež podle § 7 jazykového zákona »vyřizují příslušné státní orgány dohlédací jako věc státní správy odděleně od věci, ve které vzešel.« Není proto Nejvyšší soud, jehož rozhodnutí se dovolává stěžovatel, ve věci příslušný, pročez bylo stížnost odmítnouti.

### Čís. 9234.

**Zákonné předpoklady pro ustanovení kolisního opatrovníka podle §§ 270 až 272 obč. zák. Nestačí rozpory v zájmech mateřské poručnice a spoluporučníka. Opatrovník k činu může býti ustanoven jen pro určitý zvláštní případ nebo pro určitou věc, nemůže však, byť jen dočasně, býti na něho přenesena poručenská moc.**

(Rozh. ze dne 4. října 1929, R I 811/29.)

P o r u č e n s k ý s o u d k návrhu spoluporučníka ustanovil Eberharda M-a za opatrovníka nezletilých dětí ke schválení smlouvy o darování na případ smrti a smlouvy osvojovací, jakož i za opatrovníka k činu pro dobu, než se rozhodne o osvojení, i v jiných případech, kde jde o zvláštní ochranu poručenskou nad nezletilými dětmi, jmenovitě ohledně jich osob, pobytu, náboženství i způsobu výchovy. R e k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil.

N e j v y š š í s o u d vyhověl dovolacímu rekursu mateřské poručnice potud, že změnil usnesení obou nižších soudů v ten smysl, že se Eberhard M. ustanovuje za opatrovníka nezletilých Sylvie a Otakara R-ových jen pro řízení o návrhu spoluporučníka na poručenské schvá-